

Első fejezet

A Chiss Expanziós Védőflottánál töltött évei alatt Ar'alani admirális több mint ötven csatában és kisebb fegyveres összetűzésben vett részt. Ellenfelei éppolyan különbözőek voltak, mint maguk az ütközetek. Némelyik szembenálló fél okos volt, mások inkább óvatosak, megint mások pedig – különös tekintettel a messze érdemeiken felül előléptetett politikai kinevezettekre – fájdalmasan dilettánsok. Az alkalmazott stratégiai és taktikai megoldások között éppúgy akadt egyszerű, mint ismeretlen vagy durván agresszív. A csaták végkimenetele is vegyesnek bizonyult: néha nem volt egyértelmű, ki győzött, gyakran az ellenség szenvedett vereséget, alkalmanként pedig a chissek.

Azonban Ar'alani eddig még soha nem állt szemben olyan eltökéltséggel, elvetemültséggel és totális értelmetlenséggel, mint most, a szeme előtt kibontakozó jelenet láttán.

– *Vigilant*, figyeljenek, négy másik közelít maguk felé jobbra letről – Xodlak'in'daro ezredes hangja a *Vigilant* hídjának hangszórójából érkezett. A nő zengő, magas hangja szokás szerint jeges nyugalmat tükrözött.

– Vettem, *Grayshrike* – válaszolta Ar'alani, és a taktikai kijelzőre pillantott. Valóban négy újabb nikarduni vadászgép jelent meg a kis hold pályájának irányából, és teljes sebességgel közeledtek a

Vigilant felé. – Úgy tűnik, néhányan a maguk partijára is késve érkeztek.

– Rajta vagyunk, asszonyom – mondta Lakinda.

– Jó – mondta Ar'alani. A csatacirkáló mögül előtűnt hat rakétanaszádot tanulmányozta. A *Vigilant* és a két másik chiss hajó tizenöt perce zúzta törmelékké a kolosszust. Mindenképpen némi találékonyságot igényelt észrevétlenül elrejtőzni arrafelé: az ilyen szintű hozzáértéssel rendelkező parancsnokok többsége inkább arra használta volna képességeit, hogy hátrahagyja a teljesen a nyilvánvalóan reménytelen csatát.

A nikarduni ellenállás utolsó sejtjei azonban nem ilyenek voltak. Habozás nélkül feláldozták magukat, és nekimentek az őket odúikból kiforgató chiss hadihajóknak, és láthatóan semmi más céljuk nem volt, mint magukkal vinni néhány gyűlölt ellenséget is a másvilágra.

De nem így lesz. Ma nem. Nem Ar'alani erőivel.

– Thrawn, a *Graysrike* felbolygatott egy újabb fészekalja éjvadászt – mondta a kommunikátorba. – Tudna nekik nyújtani némi támogatást?

– Természetesen – felelte Mitth'raw'nuruodo ezredes. – Lakinda parancsnok, ha harminc fokkal elfordulnak jobbra, úgy gondolom, keresztűzbe vonhatjuk a támadóikat.

– Harminc fok, vettem – mondta Lakinda. Ar'alani a taktikai kijelzőn látta, amint a *Graysrike* elmozdul a közelgő rakétanaszádhoz képest, és Thrawn hadihajója, a *Springhawk* felé fordul. – Habár minden tisztelem az admirálisé, de éjvadászok helyett inkább suhanómacska-kölyköknek nevezném ezeket.

– Egyetértek – mondta Thrawn. – Ha ezek ugyanazok, akikről azt hittük, már kiiktatta őket a csatacirkáló felrobbanása, egy-egy rakétának is elégnek kell lennie, hogy leszedjük őket.

– Valójában számításaink szerint kettő teljesen üres – mondta Lakinda. – Feltételezem, hogy csak a vértanúhalál dicsőségéért tartanak a többiekkel.

– Ahogy most áll a helyzet – mondta Ar'alani –, a magam részéről kétlem, hogy a közeljövőben bárki is dicshimnuszokat zeng majd Jóságos Yivről. Wutroow?

– A gömbök készen állnak, admirális – igazolta vissza Kiwu't-ro'owmis ezredes a *Vigilant* hídjának túloldaláról. – Megszórjuk velük a pikniket?

– Egy pillanat – mondta Ar'alani. A taktikai kijelzőt figyelte, és a távolságokat latolgatta. Az elektronikát lefagyasztó ionenergia-robbanásaik révén a plazmagömbök anélkül is ki tudták iktatni a támadókat, hogy át kellett volna hatolniuk a Khaosz e vidékein használatos, nyixötvözetből készült hadihajóhéjakon. A kisebb vadászok, mint a jelenleg a *Vigilant* ellen vonuló nikarduni rakétanaszádok, különösen sérülékenyek voltak az efféle támadásokkal szemben.

A rakétanaszádok kisebb mérete ugyanakkor azt is maga után vonta, hogy gyorsabban mozogtak a nagyobb hadihajóknál, és néha el tudták kerülni a bajt, ha túl korán lőtték ki rájuk a viszonylag lassú plazmagömböket. Külön táblázatok és mérlegdiagramok szolgáltak ennek kiszámítására, Ar'alani azonban jobban szeretett szemmérték és tapasztalat alapján dönteni.

Ezek pedig azt súgták: hirtelen lehetőség támadt. Még két másodperc...

– Gömbök, tűz – parancsolta.

A plazmagömbök kicsi, tompa döndüléssel lőttek ki az indítóállványokról. Ar'alani a kijelzőn figyelte, amint a rakétahajók rádőbbentek: támadás alatt állnak. Manőverezni kezdtek, hogy elkerüljék a gömböket. A leghátsónak majdnem sikerült: a villódzó gömb a bal hátsó részét kapta telibe, megbénítva a főhajtóműveket, a hajó pedig a legutóbbi kitérő vektora mentén kipörgött az űrbe. A másik három derékszögben, középen kapta be a maga gömbjét. Rendszereik azonnal leálltak, a hajók pedig tehetetlenül sodródtak tovább.

– Hármat kiiktattunk, egy még izeg-mozog – jelentette Wut-roow. – Akarja, hogy leszedjük őket?

– Egyelőre ne – mondta neki Ar'alani. Még beletelik legalább néhány percbe, mielőtt a rakétanaszádok magukhoz térnek. Közben pedig... – Thrawn? – szólalt meg. – Maga jön.

– Vettem, admirális.

Ar'alani figyelme a *Springhawk* felé fordult. Alapesetben harci kötelékének egyetlen kapitányával sem tett volna ilyen: homályos parancsot adott abban a reményben, hogy a másik majd megérti, mire megy ki a játék. De Thrawnral elég régóta dolgoztak már együtt ahhoz, hogy tudja: a másik is azt látja majd, amit ő, és pontosan tudni fogja, mit vár tőle.

Pontosan azt is tette. Ahogy az időlegesen megbénított négy rakétanaszád a maga vektorán tartott előre, vonósugár lőtt ki a *Springhawk* előrészből, befogta az egyiket, és megkezdte a behúzást.

Egyenesen a *Grayshrike* irányába tartó rakétahajó-fürt útvonalán keresztül.

A nikarduniak teljes figyelme a chiss nehézcircikáló elleni öngyilkos akciójukra összpontosult, és teljesen váratlanul érte őket a feljük megindult hajó. Az utolsó pillanatban szóródtak szét, és végül mind a hatnak sikerült elkerülnie a közelgő akadályt.

A szétbomlás azonban kizökentette őket a ritmusból, és eltérítette őket a céljuktól. Még ennél is rosszabbul jött nekik, hogy Thrawn épp arra a precízen kiválasztott pillanatra időzítette a manővert, amikor a nikarduni vadászok a *Grayshrike* és a *Springhawk* spektrumlézereinek hatótávolságába értek. A rakétanaszádok még mindig csak próbálkoztak újból felvenni az alakzatot, amikor a chiss lézerágyúk tüzet nyitottak.

Húsz másodperccel később a szóban forgó űrterület ismét tiszta volt az ellenséges hajóktól.

– Mindketten szép munkát végeztek – mondta Ar'alani a taktikai kijelzőre meredve. A működésképtelenné tett rakétana-

szádokat leszámítva mindössze két nikarduni jármű mutatott életjeleket. – Wutroow, közelítsük meg a hetes számú célpontot. A spektrumlézerek elegendőek lesznek a megsemmisítésükhöz. *Grayshrike*, mi a státuszuk?

– Még dolgozunk a főhajtóművön, admirális – mondta Lakinda. – De a héj megint megfelelően zár, és a mérnökök szerint negyedóra vagy még annyi sem kell hozzá, hogy ismét teljes energiaszinttel üzemeljünk.

– Remek – mondta Ar'alani. Gyorsan megszemlélte a *Vigilant* hídjának főablakából látható törmeléket és a megsérült hajókat. Elvileg már sehol sem lapulhatnak újabb rejtőzködő támadók.

Viszont ugyanezt gondolta azelőtt is, hogy az a hat rakétanaszád felbukkant volna a csatacirkáló kolosszusa mögül. Néhány további kis hajó is eltűnhetett szem elől a csata hevében annak reményében, hogy senki sem veszi észre őket, hogy aztán a megfelelő pillanatban meginduljanak a maguk öngyilkos küldetésére.

Ráadásul a *Grayshrike* ebben a pillanatban, főhajtóműve híján olyan sebezhető volt, mint egy peterakó lobbanólégy.

– *Springhawk*, maradjanak a *Grayshrike*-kal – parancsolta. – Eltakarítjuk ezt az utolsó kettőt.

– Tényleg nem szükséges, admirális – mondta Lakinda. Noha fegyelmezetten uralkodott magán, hangjában egyértelmű tiltakozás csengett. – Képesek vagyunk valamelyest manőverezni, ha harcra kerülne sor.

– Foglalkozzanak csak a javításokkal – mondta neki Ar'alani. – Ha közben elunná magukat, leszedhetik azt a négy rakétanaszádokat, ha felébrednek.

– Nem kínáljuk fel nekik a megadás lehetőségét? – kérdezte Thrawn.

– Felkínálhatja, ha akarja – mondta Ar'alani. – Nem hinném, hogy bármivel is nyitottabban fogadnák, mint néhai bajtársaik. De örülni fogok, ha meglepetést okoznak. – Habozott. – *Grayshrike*,

megkezdheti a terület teljes letapogatását. Lehet, hogy valaki még mindig a közelben ólálkodik. Unom, hogy állandóan felbukkanak a semmiből, és tüzet nyitnak ránk.

– Igenis, admirális – mondta Lakinda.

Ar'alani magában elmosolyodott. Lakinda ezredes nem mondta ki, hogy köszöni, de hallotta a hangjában a hálát. Ar'alani különítményéből Lakinda volt a legcéltudatosabb, legambiciózusabb tiszt, és ki nem állhatta, ha kimarad valamiből.

Enyhe fuvallat jelezte Wutroow megjelenését Ar'alani parancsnoki széke mögött.

– Remélhetőleg ez az utolsó – szólalt meg a *Vigilant* elsőtisztje. – A vakhok most már nyugodtabban alhatnak. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Meg persze a Szindikátúra is.

Ar'alani lenémította a kommunikátort. Amennyire meg tudta állapítani, a Chiss Birodalom legfőbb irányító testülete a politikusoktól telhető legnagyobb kedvetlenséggel állt a mostani tisztogató akcióhoz.

– Nem is tudtam, hogy a Szindikátúra aggódott a Vakh Államszövetségre leselkedő, renegát nikarduniak fenyegetése miatt.

– Biztosra veszem, hogy nem is ez a helyzet – mondta Wutroow. – Mint ahogy azt is: amiatt viszont nagyon is aggódnak, hogy miért bonyolódunk mi itt, a semmi közepén háborús jellegű akciókba.

Ar'alani felvont szemöldökkel nézett vissza rá.

– Gondolom, máris tudja a választ, ha így teszi fel a kérdést.

– Nem igazán – mondta Wutroow, és igen beszédes, jelentőség-teljes pillantást vetett Ar'alanira. – Abban reménykedtem, esetleg *ön* tudja majd.

– Sajnos az arisztokraták mostanában nem igazán egyeztetnek velem – mondta Ar'alani.

– Furcsa vagy sem, velem sem – mondta Wutroow. – De bizonyára megvannak a maguk szempontjai.

Ar'alani bólintott. A Kilenc Uralkodócsalád – a hivatalos birodalmi politika teljes súlyával a háta mögött – alapvetően helyből ellenzett bármilyen katonai akciót, amennyiben nem ért közvetlen támadás chiss világokat vagy érdekeltségeket. Csak feltételezni tudta, hogy Jóságos Yiv tábornok kihallgatása, illetve a tőle megszerzett adatok és dokumentumok alapos átvizsgálása bebizonyította: a nikarduniak megkerülhetetlen fenyegetést jelentenek, így a Szindikátúra inkább eltekintett az általános szabályoktól.

– Legalább Thrawn elégedett lehet – folytatta Wutroow. – Ritka, hogy valaki egyszerre kap felmentést és felhatalmazást.

– Ha most arra próbál rávenni, hogy elmeséljem, miről tárgyaltunk hármásban Ba'kif legfőbb tábornokkal a mostani kis kiruccanás előtt, csalódnai fog – mondta Ar'alani. – De valóban, én is úgy vélem, hogy Thrawn ezredes elégedett a dolgok alakulásával.

– Igenis, asszonyom – mondta Wutroow. Alig észrevehetően váltott hangnemet: barát helyett most már újból az admirális el-sőtisztje volt. – Hatótávolságban a hetes számú célpont.

– Nagyszerű – mondta Ar'alani. – Lőjenek belátása szerint.

– Igenis, asszonyom. – Wutroow feszes bólintással visszafelé indult a hídon. – Oeskym, készítsék a lézereket – mondta a fegyverzeti tisztnek.

Két perccel később vége volt. Mire Ar'alani visszarendelte a *Vigilantet*, már csak egyre terjedő törmelékfelhőket találtak az utolsó négy rakétanaszád helyén. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy megkérdezi Thrawnt és Lakindát, felajánlották-e a nikarduniaknak a megadás lehetőségét, de aztán úgy döntött: csak az idejét vesztegetné. Megsemmisítették az ellenséget, és semmi más nem számított.

– Mindenkinek: szép munka volt – mondta Ar'alani, amint Wutroow visszatért az oldalára. – Thrawn parancsnok, úgy vélem,

a *Graysrike* segítségével már el tudom látni a küldetés további részét. Engedélyt adok, hogy távozzanak.

– Ha biztos benne, admirális – mondta Thrawn.

– Az vagyok – mondta Ar'alani. – Mosolyogjon önökre a harcosok szerencséje.

– Önökre is – mondta Thrawn. – *Springhawk* kiszáll.

Wutroow megköszöri a torkát.

– Feltételezem, a Ba'kif legfőbb tábornokkal folytatott megbeszélés alapján.

– Feltételezzen kedvére bármit – mondta Ar'alani.

– Vagy úgy – mondta Wutroow. – Nos, amennyiben nincs más, megkezdem a csata utáni jelentés előkészítést.

– Köszönöm – mondta Ar'alani.

Nézte, amint Wutroow megindul a rendszerek állapotát mutató monitorállások felé. Elsőtisztjének legalább egyvalamiben igaza volt: a Vakh Államszövetség fellelegezhet, és elégedett lehet.

A Kilenc Uralkodócsalád és a Védelmi Kormányzótanács szintén megkönnyebbülhet. Ar'alaniban azonban erős kétségek éltek azt illetően, hogy utóbbi kettőnek bármelyik tagja őszintén elégedett-e.

Mitth'urf'ianico főszindikátor több mint fél órán át várakozott a Csend Gyalogútján, a Szindikátúra nagynevű, sokat látott gyülekezőcsarnokában, mire tárgyalópartnere végre megérkezett.

De ez nem zavarta őt. A holtidőben szemlélődött, tépelődött, és terveket szótt.

A szemlélődés egyszerűnek bizonyult. A Csend Gyalogútja közkedvelt és semleges találkahelynek számított a szószólók, szindikátorok és az arisztokrácia többi tagja körében, a mai napon azonban meglepően néptelen volt. Thurfian gyanította, ez javarészt annak köszönhető, hogy a szindikátorok visszahúzódtak irodáik mélyére, hogy áttanulmányozzák a Tanács aktuális jelentését

a Jóságos Yiv tábornok szórványos erőinek felszámolását célzó erőfeszítésekről. Az arisztokráciát alkotó, középszintű uralkodócsaládok tagjai pedig segítettek nekik felkészülni a Szindikátúra következő ülészakára, vagy egyszerűen csak mindennapi feladataikat végezték a számos kormányzati hivatal valamelyikében. A szószólók a családok legfőbb képviselőiként bizonyára épp hosszas egyeztetéseket folytattak az otthoniakkal, megvitatták a helyzetet, és utasításokat kaptak a családfőktől arra nézve, pontosan mit is lép majd a ház, ha egyszer végre áttanulmányozták az összes adatot.

A tépelődést illetően Thurfian már olvasta a jelentést, vagy legalábbis amennyit első nekifutásra meg lehetett belőle emészteni. Az összes katonai adat, térkép és táblázat közé beszőve, nem túlságosan kidomborítva, de feketén-fehéren kiolvashatóan ott volt a tény, miszerint Thrawn ezredes – újfent – a Csilla égboltjának fényesen tündöklő csillaga. Annak ellenére, hogy szembement az érvényben lévő parancsok szellemiségével, halálos veszélybe sodort egy felbecsülhetetlenül értékes égjáró navigátort, és fellépésével még azt is megkockáztatta, hogy otromba módon jogszerűtlen, etikátlan háborúba sodorja a Chiss Birodalmat.

Thurfian még bőszen dolgozott a tervezési fázison, amikor Iri-zi'stal'mustro szindikátor végre megjelent.

Mint mindig, Zistalmu most sem szólalt meg, amíg nem ért Thurfian hallótávolságába – ami egyben azt is jelentette, hogy a Gyalogút többi csoportosulásának tagjai már épp nem hallhatták.

– Thurfian szindikátor – mondta, és üdvözlésképp bólintott.
– Bocsásson meg a késésért.

Noha komoly helyzetet jöttek össze megvitatni, Thurfian majdnem elmosolyodott. Zistalmunak fogalma sem volt arról, hogy kollégáját épp most nevezték ki főszindikátorrá – ennél pedig egyedül a szószólók pozíciója volt magasabb a Szindikátúrában.

Zistalmu nem tudott az új címről, és talán soha nem is értesül majd róla. Bizonyos rangok szorosán őrzött családi titoknak számítottak, és kizárólag a Szindikátúra egyes belső ügyeiben használták őket – már persze ha a szószóló vagy a családfő nem döntött úgy, hogy valamilyen ügyben némi extra tekintély szükségeltetik. Utóbbi azonban a ritkánál is ritkábban fordult elő. A legvalószínűbb, hogy Thurfian titokban viseli majd a címet egészen a visszavonulásáig, és kizárólag a Mitth családi birtokon állított emlékoszlopa fedi majd fel a tényt a külvilág előtt.

De nem is volt rá szüksége, hogy mások is tudjanak róla. A titkok finom kis falatkák, egyedül is tökéletesen ki lehet élvezni a zamatukat.

– Már épp indulni készültem – folytatta Zistalmu –, amikor előzönlötte az irodámat a Xodlak család egyik delegációja. Nem tudtam megszabadulni tőlük.

– Célirányosan önhöz mentek? – kérdezte Thurfian.

– Nem – mondta keserűen Zistalmu. – Ziemol szószólóhoz. Ő pedig nagylelkűen a nyakamba sózta őket.

– Jellemző Ziemolra – sóhajtott fel együttérző szenvedéssel Thurfian. – Hadd találjam ki: azt szeretnék, ha az Irizik támogatnák a visszatérésüket az Uralkodócsaládok közé.

– Ugyan mi mást? – fintorgott Zistalmu. – Gyanítom, alkalmanként önt is felkeresik a Negyvenek egyes delegációi.

– Sűrűbben, mint szeretném – mondta Thurfian. Bár így, főszindikátorként már soha többé nem kell majd ilyesmivel bajlódnia. Mint ahogy Ziemol szószóló is átpasszolta a Xodlakokat Zistalmura, innentől fogva Thurfian is átadhatja az efféle kellemtlenségeket egy alacsonyabb rangú Mitth szindikátornak. – Általában csak támogatásra vágynak, netán valamiféle ideiglenes szövetségre. De sokuk valóban a Kilencek közé akar kerülni. Néha arról álmodozom, hogy beterjesztek egy törvénytervezetet, ami rögzíti: az Uralkodócsaládok száma állandó, és csakis kilenc lehet.

– Ki tudnék egyezni ezzel – mondta Zistalmu. – Habár akkor bizonyos akaratlan következményekkel is számolni kellene. Például, ha valamikor a jövőben a Szindikátúra úgy határozná, hogy visszavennék a Xodlakokat vagy akár még a Styblákat, ki tudja, talán épp a Mittheket golyóznák ki, hogy helyet csináljanak nekik.

– Soha nem történhet ilyen – mondta határozottan Thurfian. – Ha már szóba kerültek az akaratlan következmények: feltételezem, olvasta a Tanács legutóbbi jelentését.

– A nikarduniak elleni hadmozdulatokról? – bólintott Zistalmu. – Úgy tűnik, Thrawn fiacskájuk nem az a vesztes típus, igaz?

– Ha engem kérdez, folyamatosan veszít – mordult fel Thurfian. – A probléma abban áll, hogy minden egyes általa előidézett katasztrófa után, amikor megüthetné a bokáját, villámgyorsan fényes siker következik. Így aztán mindenki elfeledkezik vagy nem vesz tudomást a korábban történetekről.

– Az sem árt éppen, hogy bizonyos emberei folyamatosan a nyomában járnak, és eltakarítják utána a mocskot – jelentette ki Zistalmu. – Tudja, Thurfian, már az is megfordult a fejében: nem biztos, hogy valaha is képesek leszünk térdre kényszeríteni. – Felvonta a szemöldökét. – És hogy egészen őszinte legyek, azt sem látom kristálytisztán, hogy ön valóban akarja-e még ezt egyáltalán.

– Ha felidézi, talán eszébe jut: akkor vettem fel ezt a témát először, amikor Thrawn csillaga szintén magasan ragyogott – mondta hűvösen Thurfian. – Komolyan azt hiszi, hogy örömmel szemlélem, amint akadálytalanul halad előre, csak mert még nem zuhant le arról a valószínűtlenül magas hegycsúcsról?

– Dicsőséget hoz a Mitheknek – vetette ellen Zistalmu hasonlóan hűvösen.

– Olyan dicsőséget, ami akár már holnap semmivé válhat – mondta Thurfian. – Akárcsak a Chiss Birodalomnak megszerzett, ki tudja, milyen győzelmei. Nem, Zistalmu. Ne aggódjon, tovább-

ra is el akarom takarítani az útból. Már csak az a kérdés, hogyan. A lehető legkevesebb kárral kell járnia, amikor Thrawn végül megsemmisíti saját magát.

– Egyetérték – mondta Zistalmu. Thurfian nem hallotta teljesen meggyőzöttnek, de jelen szakaszban a részleges együttműködés is elegendő volt. – Feltételezem, ajánlattal érkezett.

– Ajánlatkezdeménnyel, valóban – mondta Thurfian. – Úgy veszem észre, hogy mindketten azt szeretnék: Thrawn a lehető legtávolabb legyen a Chiss Birodalomtól, amikor a bukása bekövetkezik. Az egyik lehetőséget az jelentené, ha rávennénk a Tanácsot, hogy küldje a Paataatus ellen.

– Amibe biztosan nem fognak belemenni – mondta Zistalmu. – Már így is elég keményen feszegetik a megelőző csapásokra vonatkozó törvényi kereteket a nikarduniak ügyében. Hallani sem akarnak majd róla, hogy egy fordulattal más ellen küldjék. Provokáció nélkül legalábbis biztosan nem.

– És ha provokáció történne? – kérdezte Thurfian. – Konkrétan: ha bizonyos híresztelések szerint a paataatusiak egy nagyobb kalózszervezettel szövetkeznének támadásra ellenünk? Ebben az esetben legalábbis csak azt akarná a Szindikátúra és a Tanács, hogy valaki kiderítse, fennáll-e a lehetőség.

– Eszerint vannak efféle híresztelések?

– Akadnak, igen – mondta Thurfian. – Elismerem, jelenleg még semmi sincs kőbe vésve. De híresztelések vannak, egyre erősödnek, és mindenképpen kihívást valószínűsítenek. Úgy vélem, némi rásegítéssel hihetőbbé is tehetjük ezeket.

– Ez eddig jól hangzik – mondta Zistalmu, és mélyen a szemébe nézett. – És hogyan vesszük rá a Tanácsot, hogy Thrawnt küldje?

– Nem hinném, hogy olyan nagy meggyőzésre lenne szükség – mondta Thurfian. Érezte, amint szája szélében önelégült mosoly jelenik meg. – Úgy fest, az állítólagos kalózzal már megütközött korábban. A vagaarikról van szó.

Zistalmu kinyitotta a száját, majd becsukta. Feltehetően csípőből el akarta utasítani az ötletet, most azonban úgy tűnt, elgondolkodott.

– Azt hittem, őket már elpusztította.

– Egy csoportjukat – pontosított Thurfian. – De ki tudja, nem ólálkodnak-e további társaik az árnyak között?

– Egyértelműen az volt Thrawn egyik legkérdésesebb végkiemenetelű hőstette – töprengett Zistalmu. – Megszerezte azt a gravitációskút-generátort, aminek a működését még mindig csak próbálják megfejteni a kutatóink, de aztán elveszítette azt a nagy idegen hajót a Kisebb Űrből, mielőtt bárki megvizsgálhatta volna belülről.

– És vele együtt egy köztiszteletben álló Mitth szindikátort is – morogta Thurfian. Minden egyes chiss élet fontos volt, de mivel Zistalmu az Irizikhez tartozott, Mitth'ras'safis szindikátor eltűnése messze nem jelentett neki annyit, mint Thurfiannek.

Ha egy rokont veszít el, másképp állt volna ehhez a kérdéshez. Thurfiant még mindig bosszúsággal töltötte el, hogy Thrawn ennyire könnyelműen feláldozta egyik családtagja életét.

– Igen, természetesen – mondta Zistalmu. – Valóban szomorú nap volt az. Ön ismerte is Thrass szindikátort, ha nem tévedek.

– Leginkább csak futólag – mondta Thurfian. Cseppnyi megkönnyebbülést érzett. Zistalmuban legalább volt annyi nagyvonalúság, hogy elismerje a Mitthek veszteségét. – Akkoriban a személyszállítási és kereskedelmi hivatalunkat vezettem, ő pedig közvetlenül a szószóló alárendeltségében dolgozott.

– Jól tudom, hogy közel állt Thrawnhoz?

– Magam is így hallottam – mondta Thurfian. – Bár nem vagyok benne biztos, hogy valaha is láttam őket együtt. A Szindikátúra és az Expanziós Védőflotta körei ritkán vegyülnek egymással.

– Legyünk őszinték: szinte soha – nyugtázta Zistalmu.

– De visszatérve a lényeghez, a Tanács és a Szindikátúra elsősorban itt is a Thrawn által visszahozott gravitációs generátorra emlékszik majd – mondta Thurfian. – Esetleg célozhatunk rá, hogy ha ismét kiküldjük, talán megint belelép ugyanabba a folyóba.

– Remélhetőleg a technológia segítségével egyszerűbb lesz átvágni ezt a csomót – mondta Zistalmu. – Esetleg arra nézve is van terve, honnan indult útnak ez az egyre erősödő híresztelés?

– Használhatok bizonyos kerülőutakat, amiken át sosem jutnak vissza hozzám – mondta Thurfian. – Ez természetesen kulcsfontosságú elem. Önnek is hasonló ösvényeket kell keresnie.

– Vagyis ha ez az egész a mi képünkbe robban, nem pedig Thrawnéba, nem önt terheli majd a felelősség?

– Vagyis ebben az esetben két különböző, hiteles forrásra hivatkozhatunk majd a Tanács és a Szindikátúra előtt – mondta Thurfian. – Egy dolog, ha van egy megalapozatlan szóbeszédünk, és ilyenből máris akad néhány. Két, egymástól független chiss forrás azonban már más lapra tartozik. Arra már megéri odafigyelni.

– Őszintén remélem – Zistalmu habozott. – Bízom benne, hogy látja a terve lehetséges buktatóját is.

– Arra gondol, hogy esetleg ismét sikerrel jár? – Thurfian morgorva arcot vágott. – Látom. De miután megsemmisítette a nikarduniakat, nem leselkedik további valós veszély a Chiss Birodalomra. Egy paataatusi-vagaari szövetség talán nem olyan komoly fenyegetés, de most ebből tudunk kiindulni. És ezek ketten együtt azért bizonyára elbánnak egyetlen chiss hadihajóval.

– Már persze ha a Tanács egyedül küldi ki Thrawnt – mondta Zistalmu. – Rendben, meglátom, mit tehetek ezzel a bizonyos hír-áramoltatással a magam kerülőútjain. Tudja esetleg, mikor tér vissza Thrawn a Vakh Államszövetségből?

– Nem igazán – mondta Thurfian. – Ar'alani mindenképpen be akarja fejezni a műveleteket, és nem lehet előre tudni, mennyi időbe telik majd. Különösen annak fényében, hogy a tapasztaltak

alapján a különítménynek akár néhány kitérőt is tennie kell, hogy kisöpörje a nikarduniak fészkeit. A lényeg tehát, hogy van időnk megfelelő irányba lendíteni a dolgokat.

– De mindenképpen menjünk biztosra, és ne hibázzuk el – figyelmeztette Zistalmu. – Ha hagyjuk, hogy mindenki elkényelmesedjen, Thrawn tovább hasít majd, megfeledkeznek róla, a következő katasztrofális baklövése pedig mindenkit meglepetésként ér majd.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Thurfian. – Mindent megfelelően intézünk majd. És most végleg el is rendezzük ezt a kérdést.

Kivéve persze, ha mégsem, vallotta be magának rosszkedvűen, miközben otthagya Zistalmut, és kifelé vette az irányt a Csend Gyalogútjáról. Rendszerint mindenki azt látta, amit látni akart: a döntéshozók jelentős része inkább Thrawn sikereire koncentrált, kudarcait pedig figyelmen kívül hagyták. Thurfian mindenképpen tenni akart egy próbát a mostani kísérlettel, de gyanította: ezúttal is ugyanarra jut majd, mint eddig.

Friss megközelítésre volt szükség. Zistalmuval eddig egy kalapáccsal céloztak Thrawnra, ő azonban túl nagynak, a kalapács pedig túl kicsinek bizonyult. Új szögből kellett megindítani a csapást.

Vagy szerezni kellett egy nagyobb kalapácsot.

Már Thurfian szindikátor is rendelkezett bizonyos szintű hatalommal. Thurfian főszindikátornak kicsivel több jutott belőle. De rádöbbsent, hogy egyik pozíció sem biztosít neki elegendő befolyást.

Elérkezett az idő, hogy kipróbálja valami újat. Elérkezett az idő, hogy Thurfian szindikátor Thurfian szószólóvá emelkedjen.

Mire visszaért az irodájába, fejében már ki is rajzolódottak a terv körvonalai. Tisztában volt vele, hogy Mitth'ykl'omi szószólót min-

denki megkerülhetetlennek tekinti a Mittheek politikai struktúrájában.

Elérkezett az idő, hogy Thurfian is ugyanilyen nélkülözhetlenné tegye magát.

Emlékek I.

– Ott – mondta Haplif. Az agbui a felderítőhajó főablakán át az előttük félhomályba burkolózó bolygóra mutatott. – Innen nem láthatja a károkat, de...

– Nagyon is látom őket – mondta a mellette ülő, leplekbe burkolózott alak higgadtan. Idegenszerű hangja furcsa módon egyszerre volt reszelős és dallamos, mindehhez pedig ismeretlen akcentus társult. – Feltételezem, az egész bolygóra kiterjed, ugye?

– Igen – bólintott Haplif. Sosem látta még Jixtust a köpenye és a csuklyája nélkül: a leplek kézfejét is elrejtették, arcát pedig fekete fátyol takarta. Az agbuinak fogalma sem volt róla, hogy nézhet ki a másik teremtmény.

Az a hang viszont mindig a fülében cseng majd.

– Ebben az esetben ezt is adja a sikerei listájához – mondta Jixtus.
– Szép munka.

– Köszönöm, nagyuram – mondta Haplif, és megengedett magának egy halvány grimaszt. Most, hogy Jixtus említette, valóban látszottak a lenti globális pusztítás rejtett nyomai. A napsütötte oldal felhőzete egy érintetlen világon ragyogó fehér lett volna, itt azonban szürke és fekete árnyalatok vegyültek bele a tűz és a robbanások törmeléke nyomán. Íme, a csapatával közösen megszervezett, ádáz polgárháború eredménye. Az éjszakai féltekén pedig teljesen eltűntek a sötétben valaha oly elevenen világító városi fénypontok.

Haplif elmosolyodott magában. Csaknem teljesen leromboltak egy komplett világot, és mindezt alig hat hónap leforgása alatt. Hat hónap.

Igen. Ennyire értette a dolgát.

– Tudtommal egy menekültszállító hajónak sikerült megszöknie.

Haplif tekintete elsötétült. Jixtus még a legdiadalmasabb pillanatok is bármikor képes volt megbízhatóan megfosztani minden dicsfényüktől.

– Csak átmenetileg – mondta. – A nikarduniak gondoskodnak a dolgról.

– Haplif – mondta Jixtus. – Az utasítás úgy szólt, hogy ne lépjen velük semmiféle közvetlen kapcsolatba.

– Nem volt más választásom – mondta Haplif. – Azt mondta, nem akarja, hogy bárki is tudomást szerezzen az itt történekről. A bolygó sosem rendelkezett kommunikációs triáddal, ön a hagyományos átjátszók hatókörén kívül tartózkodott, és nem volt itt egyetlen saját hajónk sem. Yiv egyik hajója épp erre járt, így felvettem velük a kapcsolatot.

Jixtus egy hosszú pillanatig néma maradt.

– Azt mondta, nem szeretné, ha bárki is tudna a háborúról, igaz? – törte meg a csendet gyorsan Haplif.

– Természetesen nem szeretném – mondta Jixtus. Hangjába némi bosszúság vegyült. – Bízom benne, hogy legalább a nevemet nem említette.

– Az önét sem, és az enyémet sem – biztosította Haplif. – Nem neveztem meg a rendszert sem, és a pontos helyét sem jelöltem meg, mindössze a hajó vektorát küldtem át, és közöltem velük, hogy egy olyan csoportról van szó, akik Yiv tábornok ellen akarnak csapatokat szervezni. Ezek után természetesen egyből a nyomukba eredtek, kétségtelenül szívvel-lélekkel, őszinte lelkesedéssel.

– Kétségtelenül – mondta Jixtus. – Látom, nagyon jól érti Yiv és a katonái gondolkodásmódját.

– Mindenki gondolkodásmódját nagyon jól értem – mondta Haplif. Nem kérdésnek szánta, elvégre tényleg igaz volt.

– Felteszem, megadta a nikarduniaknak a célállomásukat is.

– Nem vagyok benne teljesen biztos, hogy volt konkrét célállomásuk – mondta Haplif, és beütött egy sort a navigációs komputerbe. – Csak a távozási vektorukat láttuk, és azt is elsősorban azért választották, mert a lehető legtávolabb esett a legközelebbi ellenséges hajórajtól. Mindössze egyetlen fejlett civilizációt ismernek azon az útvonalon, és nem venném biztosra, hogy a menekülők képesek voltak információkat szerezni róla a kormányzati komputerrendszerek megsemmisítése után.

– Sokan élnek azért szerte a Khaoszbán – mondta Jixtus. – Még a mi feljegyzéseinkben is csupán a töredékük szerepel.

– Ők is erre alapoznak – mondta Haplif. – Annak alapján, amit az uralkodónőjük, a magys mondott az indulásuk előtt, arra következtetek: azt tervezték, hogy minden szóba jöhető, útba eső rendszert ellenőriznek, aztán majd találnak valakit, akihez menedéért folyamodhatnak. Ha pedig ez nem sikerülne, abban reménykedtek, hogy rálelnek egy lakatlan, de élhető világra, ahol lehorgonyozhatnak. A nikarduniak dolga mindössze annyi, hogy e tervnek megfelelően járjanak el, és végül összeakadnak majd azal, aki befogadja őket, legyen az bárki.

– Hacsak nem hazudtak magának – mondta Jixtus. – Talán a menekülők pontosan tudták, merre tartanak.

Haplif összevonta a szemöldökét. Valószínűtlen, bár lehetséges. Semmihez sem fogható tehetséggel rendelkezett más kultúrák megértésében és elemzésében, de az egyének még mindig megtudták lepni. Különösen azok, akikben korábban nem nyílt alkalma olvasni. Ha a magys szándékosan fogalmazott olyan homályosan, hogy lerázza az esetleges üldözőket...

Torka egy pillanatra összeszorult. Késve ismerte fel: Jixtus csak játszik vele. Épp azon képességét vette célba, amely olyannyira ér-

tékessé tette. Megpendítette annak lehetőségét, hogy Haplif talán mégsem annyira jó, mint gondolja.

– Nem számít – mondta aztán. – A nikarduniak a nyomukban vannak. A végeredmény ugyanaz, akár menedékre lelnek, és ott pusztítják el őket, akár kifogynak az üzemanyagból és a levegőből, hogy aztán az űrben leljék halálukat.

– Inkább az utóbbiban reménykedik?

Haplif vállat vont.

– Úgy kisebb eséllyel maradnak elvarratlan szálak – mondta. Igyekezett nemtörődöm hangot megütni. – De, mint említettem, az eredmény ugyanaz. – Elmosolyodott. – És csakis én rendezhettem ezt el így.

Jixtus száraz, reszelős hangon felnevetett.

– Senki sem állíthatja, hogy Haplif, az agbui nép fia szűkölködik önbizalom és büszkeség dolgában.

– Még úgy sem, hogy a munkaadója ezek alaptalanságára utalgat?

– Különösen úgy nem – mondta Jixtus. – De vigyázzon, ne becsülje túl magát. Ha valaki túlságosan fennhordja az orrát, kevésbé látja a buktatókat a lába előtt.

– Még szerencse, hogy az ön igényeinek megfelelően én nem vagyok ilyen – mondta Haplif. – Akárhogy is, itt végeztünk. Most már hazamehetünk?

– Egyetlen nikarduni hajóról beszélt – mondta Jixtus. – Vannak bázisaik is a térségben?

– Igen, néhány kisebb – mondta Haplif. – Lehallgató- és átjátszópontok, erősen limitált védelmi rendszerekkel. Nem valószínű, hogy hadihajókat küldenének ki bárki megzavarására.

– Maga mégis képes volt meggyőzni őket, hogy pontosan így cselekedjenek – mutatott rá Jixtus. – Ugyanígy másoknak is sikerülhet a mutatvány. Arról már nem is beszélve, hogy akár maga Yiv is találhat nekik új feladatot.